

Sygn. akt IX Ka 1400/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Artur Polut

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2014 r.

sprawy A. K.

obwinionego o wykroczenie z art.86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 25 marca 2014r. sygn. akt II W 109/13

I. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie w sprawie przeciwko A. K. umarza;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 1400/14

UZASADNIENIE

A. K. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 2 listopada 2012r. o godzinie 9.50 w J. na ul. (...) kierując rowerem podczas omijania zaparkowanego pojazdu nie upewnił się czy kierujący jadący za nim nie rozpoczął wyprzedzania w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki V. (...) nr. rej. (...) kierowanym przez M. P. (1) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wyrokiem z dnia 25 marca 2014r. wydanym w sprawie II W 109/13 w ramach zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu uznał A. K. za winnego tego, że w dniu 2 listopada 2012r. około godziny 9.50 w J. na ul. (...) woj. (...) kierując rowerem na drodze publicznej nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku ruchu poprzez skręt w lewo celem ominięcia samochodu stojącego na jezdni i na tym samym pasie, po którym się poruszał bez prawidłowego wyraźnego i zawczasu sygnalizowania wykonania tego manewru i poprzez nienależytą obserwację co dzieje się z tyłu za jego pojazdem nie upewniając się czy jadący za nim inny pojazd nie rozpoczął wyprzedzania w wyniku czego, zamiast zjechać jak najbardziej na prawo w celu ułatwienia wyprzedzania, podejmując zamierzony manewr i zjeżdżając w lewą stronę, nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki V. (...) o nr. rej. (...), którego kierujący podjął manewr jego wyprzedzania i doprowadzając w ten sposób do kolizji z tym samochodem, czym stworzył bezpośrednie i realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla jego kierowcy M. P. (1), jak również przewożonych przez niego pasażerów S. O. i J. S., co stanowi wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 5 oraz art. 24 ust. 6 ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw.

z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych oraz zasądził od obwinionego A. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1066,48 zł tytułem kosztów postępowania.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca obwinionego, zarzucając temu orzeczeniu:

- 1). ustalenie winy A. K. w głównej mierze na opinii biegłego J. C. który przyznał, że nie jest możliwe wyznaczenie rzeczywistej prędkości pojazdów w poszczególnych fazach zdarzenia a miało to istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tym bardziej, że kierowca samochodu v. jechał z szybkością niedozwoloną w terenie zabudowanym tj. 55 km/h,
- 2). nie uwzględnienie w swoich rozważaniach, że prędkość samochodu kierowanego przez M. P. (1) była li tylko prędkością przez niego deklarowaną co nie znaczy, że nie mogła być większa, czego biegły C. nie był w stanie zweryfikować w sposób jednoznaczny i wręcz w pisemnej opinii przyznał, że czas hamowania przy prędkości v. w granicach 55 km/h i przy zauważeniu przez M. P. stanu zagrożenia wynosił 3,14 sek, a zatem mógł zatrzymać swój pojazd przed rowerzystą A. K. – do takiej konstatacji doszedł w opinii biegły C.,
- 3). nie wyjaśnienie przez Sąd w kontekście opinii biegłego C. czy przy uwzględnieniu uderzenia samochodem czy tylko lusterkiem – w rowerzystę – przewrócił się on wraz z rowerem na prawy bok, a zatem skąd u obwinionego obrażenia ciała w obrębie lewego stawu biodrowego oraz uszkodzenie karoserii a konkretnie prawych drzwi v. kierowanego przez M. P. – a Sąd ustala, że rowerzysta został uderzony prawym lusterkiem v.,
- 4). bezkrytyczne oparcie się na opinii biegłego C. również w tej części gdzie przyjął, że świadek G. miał widzieć, że obydwa pojazdy były w ruchu – w sytuacji gdy świadek ten zaprzecza aby widział sam moment uderzenia samochodu w rowerzystę (k. 10 opinii),
- 5). nie poddanie określonej krytyce i weryfikacji przez Sąd opinii biegłego – że skoro twierdził on, że rowerzysta zajechał drogę v. co najmniej na odległość 14 metrów przed wytworzeniem się stanu zagrożenia – to kierowca tego pojazdu (M. P.) winien gwałtownie hamować – a w czasie oględzin miejsca zdarzenia, tuż po jego nastąpieniu – nie stwierdzono żadnych śladów hamowania lub blokowania kół na jezdni tj. na prawym pasie po którym poruszał się rowerzysta,
- 6). nie poddanie weryfikacji opinii biegłego, który odwołując się do zeznań M. P. który twierdzi, że w momencie uderzenia lusterkiem w obwinionego miał prędkość swego samochodu prawie że zerową, a z drugiej stwierdza tenże biegły, że gdyby prawdziwe były wyjaśnienia obwinionego co do opisu zdarzenia, to musiałby doznać urazu kończyny górnej (ręki) a nie znajduje to potwierdzenia w dokumentacji lekarskiej (k. 12 opinii),
- 7). dokonanie wadliwej oceny opinii biegłego z naruszeniem zasady in dubio pro reo, gdyż biegły w sposób jednoznaczny na k. 16 swej opinii stwierdził, że obaj „kierujący podali odległości między pojazdami na podstawie subiektywnej oceny co sprawia, że mogą one być obarczone dużym błędem,
- 8). oparcie przez Sąd końcowego rozstrzygnięcia na podstawie opinii biegłego C., która w ocenie Sądu „wspiera” wiarygodność świadków jadących z P. samochodem v. odnośnie rzekomego zajechania v. drogi przez obwinionego (rowerzystę), który tym samym stworzył stan zagrożenia a zatem naruszył art. 86 § 1 kw w sytuacji, gdy tenże biegły wręcz stwierdził, że „istniejący materiał dowodowy jest niewystarczający do jednoznacznego kategorycznego odtworzenia rzeczywistego przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy (k. 19 opinii). Biegły ten wyraził zarazem pogląd, że kierujący samochodem v. mając świadomość, że jadący przed nim rowerzysta będzie zmuszony do ominięcia znajdującej się na jezdni przeszkody, zobowiązany był powstrzymać się od jego wyprzedzania i umożliwić mu bezpieczne wykonanie tego manewru (k. 20 opinii),
- 9). niezasadna przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy odmowa przez Sąd wiarygodności wyjaśnień A. K. odnośnie rzeczywistego przebiegu kolizji drogowej, w tym nie poddanie krytycznej ocenie zeznań świadków jadących v. razem z P. tj. kolegów tegoż M. P. którzy wspierali wersję tegoż odnośnie rzekomego zajechania drogi - czemu obwiniony w sposób stanowczy przeczy.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego A. K. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z zasądzeniem na rzecz obwinionego poniesionych kosztów za II instancję.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca obwinionego popierając apelację, zarzuty i wnioski w niej zawarte jednocześnie w przypadku nie uwzględnienia apelacji, złożył wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i w trybie art. 45 § 1 kw o umorzenie przedmiotowego postępowania z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia, gdyż od daty zdarzenia upłynęły ponad dwa lata.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego doprowadziła do uchylenia wyroku i umorzenia postępowania w oparciu o przepis art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw.

Wskazać należy, iż stosownie do treści przepisu art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, zaś jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Czyn którego popełnienie zarzucono A. K. został dokonany w dniu 2 listopada 2012 roku, w związku z czym karalność przedmiotowego wykroczenia ustała w dniu 2 listopada 2014r. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową sprawę uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie w sprawie przeciwko A. K. umorzył. Postąpienie powyższe oparte zostało na przepisie art. 5 § 1 pkt. 4 kpw zgodnie z którym, nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie orzekania.

Jednocześnie należy stwierdzić, iż postępowanie przed Sądem Rejonowym w Jędrzejowie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, zaś zebrane dowody poddane właściwej ocenie, w związku z czym Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw dla uniewinnienia A. K. od popełnienia przypisanego mu w zaskarżonym wyroku czynu.

Z przywołanych wyżej powodów, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 kpk i art. 456 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw orzekł jak w pkt. I wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. art. 119 kpw i art. 118 § 2 kpw.

SSO Artur Polut